

“मीठे बच्चे- लक्ष्य साबुनले आत्मारूपी वस्त्रलाई सफा गर, भित्र कुनै पनि मैलो रहनु हुँदैन”

प्रश्न:- पुरुषार्थी बच्चाहरू कर्मको कुन गहन गतिलाई जानेर पुरुषार्थमा सदा तत्पर रहन्छन्?

उत्तर:- आत्मामा अनेक जन्मको पाप कर्मको बोझ छ, अनेक कडा संस्कार छन्, ती संस्कारलाई विना योग परिवर्तन गर्न सकिँदैन। आत्मा पाप कर्म गर्दा गर्दै बिलकुल मैलो भइसकेको छ, त्यसैले यसलाई सफा गर्ने मेहनत गर्नु छ। त्यो याद सिवाए सफा हुँदैन। यादमा तुफान पनि आउँछन् तर जतिसुकै तुफान आउन्, उनीहरू पुरुषार्थमा लागि रहन्छन्।

गीत:- मै एक नन्हा सा बच्चा हूँ...

ओम् शान्ति । अहिले जो-जो आएर बाबाको बच्चा बन्छन् उनीहरूले स्वयं भन्छन्- हे बाबा, म अहिले नयाँ सानो बच्चा हूँ। कोही एक महिनाका छन्, कोही ८ दिनका छन्, यहाँ त सबै साना छन् नि। नयाँ बच्चाले भन्छन् म सानो छु। कसैको २०, कसैको १५ वर्ष भयो। वृद्धि भइरहन्छ। भन्छन्- बच्चा त बनेको छु तर सानो बच्चा। मलाई पनि आफ्नो वर्सा दिनु वा म माथि पनि ज्ञानको वर्षा गर्नु। ज्ञान वर्षा त हुन्छ नि। यिनलाई भाग्यशाली रथ भनिन्छ, जसले ज्ञान गंगा ल्याए वा ज्ञान अमृत पिलाए, उनका धेरै नाम छन्। भागीरथ पनि हो, अर्जुन पनि हो, दक्ष प्रजापति पनि भन्छन्। हुन त एकै प्रजापिता छन् जसले सबैलाई लक्ष्य दिन्छन्। धेरै बच्चाहरू आउँछन् जसका वस्त्र बिलकुल मैला पुराना छन्। कुनै कपडा कस्ता छन्, कुनै कस्ता छन्, कुनै त यस्ता सडेका छन् जो धुँदा एकदम फाट्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो धोबीघाट कति वर्ष देखि चल्दै आएको छ। कपडा धुँदै आएका छन्। कोही त राम्रो भएका छन्। कोही त जति सफा गरे पनि मैलाको मैलानै रहन्छ! ज्ञानको सटका जोड सँग लगायौ भने फाट्छन्। भागछन्। जो सफा हुँदैनन्, शुद्ध भएर अरूलाई शुद्ध बनाउँदैनन् भने सम्झिइन्छ यसको तकदिरमा छैन। जो स्वयं राम्रो बन्छन् उनीहरूले अरूका पनि कपडा धोइरहन्छन्। यो धोबीघाट पनि हो। आत्मा पवित्र भएपछि शरीर पनि पवित्र मिल्छ। कालोबाट गोरो बन्छन्। कालो त अहिले सबै छन्। बाबा आउनु भएको छ बिलकुलै शहन शाह बनाउन किनकि पाप आत्मा त सबै छन् नि। यस जन्मको त थाहा हुन्छ। पहिलेको जन्मको बारेमा थाहै हुँदैन। सम्झाउँदा पनि बुझ्दैनन्, सुध्दैनन् भने बुझिन्छ- सायद पहिले कुनै बेला पतित हुनु पर्छ जुन संस्कार सुध्दैन। जसरी तातो तावामा पानी पर्ने बित्तिकै सुक्छ।

भगवान् आएर लक्ष्य-साबुनले सफा गर्नु हुन्छ। हरेकको अवस्था देखिन्छ। बाबाले त बिलकुल सहज गरेर सम्झाउनुहुन्छ। बच्चाहरूले मलाई याद गर्नाले आत्मा पवित्र हुँदै जान्छ। नष्टोमोहा पनि हुनु छ। अति प्यारो बाबा हुनुहुन्छ, आधाकल्प भक्तहरूले भक्ति गरेका छन्, द्वापरबाट। उनीहरू नै फेरि देवी-देवता बन्नेवाला छन्। थाहा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- उठ्दा बस्दा म बाबालाई याद गर। जसरी कुमार कुमारीको विवाह पक्का गरेपछि एक अर्काको याद आउँछ नि। यहाँ त साजनलाई नै छोडेर भागन्ती हुन्छन्। जो साजनले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ उहाँलाई याद गर्दैनन्। यस्तो अरु कसैले भन्न सक्दैन। म कल्प पहिले जस्तै अजामिल जस्तै पाप आत्माहरूको उद्धार गर्न आएको छु। कसैको कपडा राम्रो छ, कसैको मैलो छ। स्त्रीले भन्छिन्- बाबा मलाई पवित्र शुद्ध बनाउनुहोस्। पुरुषले फेरि भन्छन्- म त विकार विना रहन सकिँदैन। झगडा हुन्छ। अबलामाथि कति अत्याचार हुन्छ! जो पवित्र बन्दैनन् उनीहरूले कति विघ्न पार्छन्! संन्यासीलाई त कसैले रोक्न सक्दैन। सरकारले पनि भन्न सक्दैन- तिम्रो बाल बच्चाको सम्हाल कसले गर्छ? यहाँ यसमा झगडा हुन्छ। एउटा पवित्र बन्छ, अर्को फेरि अजामिल पापी रहन्छ। जो पक्का निश्चयबुद्धि बन्छन् उनीहरूले कसैको पर्बाह गर्दैनन्। बिलकुलै नष्टोमाहा हुन्छन्। राजाईलाई पनि लात मारिदिन्छन्। भक्ति मार्गमा मीराको उदाहरण छ। भक्ति मार्गमा यस्ता धेरै भएका छन्। यहाँ मुस्किल निस्कन्छन्। हो, यस्ता पनि निस्कन्छन्, भन्छन्- म त पवित्र बन्न छु। झट्ट भन्छन्- मलाई राजाईको कुनै पर्बाह छैन। जसरी ती राजाहरूलाई रानीको पर्बाह रहेन, छोडिदिए, त्यसरी नै अब रानीहरू निस्कन्छन् जसले राजाहरूको राजाको पनि पर्बाह गर्दैनन्। म त स्वर्गको मालिक बन्छु। भक्ति मार्गमा राजाहरूको नाम छ जसले संन्यास गरेका छन्। अहिले त यो हो ज्ञान मार्ग। हरेकले बुझ्न सक्छन्- म कहाँसम्म धोबी बनेको छु? किन राम्रो धोबी नबन्ने। धोबीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् नि। बेलायतमा कपडा धुनको लागि

पठाइन्छ भने अवश्य पनि वहाँ कपडा राम्रो सँग सफा गरिन्छ होला। यहाँ पनि यस्तै छन्। कोही झट्ट सफा भएर श्रीमतमा चल्छन्। पावन बनेर बनाउँछन्। पुरुष पवित्र बन्दैनन् भने स्त्रीले कति सहन गर्नु पर्छ! आजकल त धेरै सम्हाल राख्नु पर्छ किनकि हरेक मनुष्य ५ भूतको वशमा छन्। क्रोधको वश हुनेहरूले पनि धेरै नोक्सान गरिदिन्छन्। भन्छन्- बाबा म परवश भएको छु। देह अहंकार आउँछ। देह अहंकार आएपछि अरु विकार आउँछन्। आफूलाई देही सम्झेर बाबालाई याद गरेर भने रजिस्टर खराब हुन्छ। मनसामा तुफान त आउँछन् तर कर्मन्द्रियबाट गर्नु हुँदैन।

बाबा भन्नुहुन्छ- विश्वको मालिक बन्नु कुनै सानिमाको घर कहाँ हो र। लक्ष्मी-नारायण स्वर्गको मालिक बनेका छन् भने अवश्य केही त पुरुषार्थ गरेका छन् नि। वास्तवमा बाबा बसेर स्वर्गको लागि राजा रानी बनाउनुहुन्छ भने बाबाको श्रीमतमा चल्नु छ। एक बाबाको श्रीमत छ। बाँकी सबै हुन् भूत मत। श्रीमतलाई भुल्नाले यी भूत आए। झट्ट मायाले आक्रमण गर्छ अनि शिर झुकाइदिन्छ। आफूलाई हेर्नु पर्छ- म कहाँसम्म मैलो छु? राम्रो बच्चा कुमारका आदि हुन्.... सेवा गरिरहेका छन्। बच्चाहरू मैला कपडालाई धुन, ५ विकारमाथि जित्न प्राप्त गराउन जान्छन्। कसैलाई कामको भूत आयो भने एकदम नाम बदनाम गरिदिन्छन्। फोहोरी भए भने तिनलाई कसले बी.के. भन्छ? उनीहरूको रजिस्टर फेरि एकदम खराब हुन्छ। बाबा कति सट्का लगाउनुहुन्छ सफल बनाउनको लागि। भन्नुहुन्छ- बाबालाई याद गर्यौं भने कपडा सफा हुन्छ, नत्र भूत आइरहन्छन्। धारणा भएन भने बुझ्नु पर्छ- म अवश्य पनि धेरै मैलो छु। पहिले जन्ममा सायद मै धेरै मैलो थिएँ। शरम लाग्नु पर्छ। पुरुषार्थ गर्दैनन् भने मैलोको मैलै रहन्छन्। लायक बन्दैनन्। तिमी यहाँ आएका छौं लायक बन्न। राम्रो कपडा भए भने सूर्यवंशी चन्द्रवंशी बन्छन्। बाबाले अहिले बेहदको विशाल बुद्धि दिनु भएको छ। सारा दुनियाँको चक्रलाई तिमीले जानेका छौ। मनुष्यले भन्छन् पनि- हे पतित पावन भने अवश्य उहाँ एकै हुनु पर्छ, जसलाई हेविनली गड फादर भनिन्छ। उहाँ निराकार हुनुहुन्छ। यो धोबीघाट निस्केको ५ हजार वर्ष भयो। बाबा भन्नुहुन्छ- ५-५ हजार वर्षपछि धोबीघाट यहाँ नै बनाउँछु। यस योगद्वारा तिमी सदा पावन बन्छौ फेरि २१ जन्म तिमीलाई पतित हुनु पर्दैन। वहाँ माया हुँदैन। पावन नबनिकन तिमी वैकुण्ठ जान सक्दैनौ। प्रजा त धेरै बन्छन्, तर यसैमा राजी हुनु हुँदैन।

गाउँछन्- तुम मात पिता हम बालक तेरे, तुम्हारी कृपा से राजाई के सुख घनेरे, नकि प्रजा के। यो हो नै दुःखधाम। हुन त धनवान् छन् किनकि राम्रो कर्म गरेका छन्। यो हो लौकिक राजाई, स्वर्गको हो पारलौकिक राजाई। दुवै कसरी मिल्छन्- यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो श्रीमतमा चल्नाले २१ जन्म तिमीले सजाय भोग्ने छैनौ। यस्तो होइन धन्धा आदि छोडेर यहाँ बस्नु छ। बच्चाहरूको पालना तिमीले गर्नु छ। तिमी रचना हुन्। धन्दामा घाटा वा फाइदा त हुन्छ नै। सत्ययुगमा त प्रारब्ध हुन्छ। वहाँ घाटा आदिको कुनै कुरा छैन। यहाँ तिमी श्रीमतद्वारा यति फाइदा गर्छौ जुन २१ जन्म घाटाको कुनै कुरा हुँदैन। पूरा ज्ञान नलिनाले फेरि दर्जा कम मिल्छ। श्रीमतमा चल्नाले नष्टोमोहा बन्छौ अनि राम्रो पद पाउन सक्छौ। उनीहरूको नाम यहाँ नै हुन्छ। नम्बरवार राजाई मिल्नु छ त्यसैले फलो गर्नु पर्छ माता-पितालाई। माता पिताले कर्म सिक्छन् र सिकाउँछन्। भन्छन्- श्रीमतमा चल, विकारमा नजाऊ। परहेजमा चल। युक्तिहरू धेरै बताइरहन्छन्। अविनाशी सर्जन बाबा हुनुहुन्छ। बाँकी सबै बिरामी हुन्। तिमी सहयोगी बन्छौ। तिमी हौ नायब सर्जन, नम्बरवार। सबैभन्दा तीक्ष्ण अविनाशी सर्जन शिवबाबा एकै हुनुहुन्छ। सर्जनमा नम्बरवार हुन्छन् नि। कसैले लाख पनि कमाउँछन्, कसैले त आफ्नो पेट पनि पूरा गर्न सक्दैनन्। कोही चल्दा-चल्दै बाबाको हात छोडिदिन्छन्, उनीहरूको लागि भनिन्छ- यो छी-छी मैलो कपडा हो। धेरै जन्मको संस्कारले खिच्छ अनि फेरि ज्ञान धारणा गर्न सक्दैनन्। ज्ञानको रंग चढ्दैन। यो पनि ड्रामा! बाबा आउनुहुन्छ नै सुख दिनको लागि। साधुहरूलाई पनि निर्वाणधाम आफ्नो सेक्सनमा पठाइदिनुहुन्छ। जुन आदि सनातन देवी-देवता धर्म छ, त्यो प्रायः लोप भएर गएको छ। आफ्नो धर्म कर्मबाट भ्रष्ट भएका छन्। देवी-देवता कहलाउने कोही रहेनन्। नभएपछि त म आएर स्थापना गर्छु। त्यसैले अवश्य अरु पनि धर्मका आत्माहरूलाई वापस लिएर जानु पर्छ। मनुष्य मुक्तिधाममा नै जान चाहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म यसको लागि नै आएको छु। त्यसैले तिमी बच्चाहरूले आफू सँग सोध्नु पर्छ- के पहिले म धेरै पतित थिएँ, जसकारण धारणा हुँदैन? मम्मा बाबाको तख्तनशीन बन्न सक्ने भने गएर दास दासी बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- म पतितलाई पावन बनाउन आएको छु। यस शरीरको आधार लिएको छु। नत्र पतितलाई पावन कसरी बनाऊँ? तिमी बच्चाहरूले भन्छौ- बाबाद्वारा हामी नै देवी-देवता पावन बनिरहेका छौं। अहिले बनेका छैनौं, पुरुषार्थी हौं। श्रीमतमा चलेर श्रेष्ठ बन्नु छ। यो ज्ञान बाबाले नै दिनुहुन्छ। ज्ञानका सागर एक गड फादरलाई भनिन्छ। उहाँले नै

सारा ब्रह्माण्ड, मूलवतन, सूक्ष्मवतन, स्थूलवतन, सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको समाचार सुनाउनुहुन्छ। तिमी पनि ज्ञानी बन। कोही त ज्ञानी बन्छन्, केसैले त बिल्कुल धारणा गर्दैनन्। बुझिन्छ– यिनको तर्कद्वारमा छैन। राम्रो बच्चाहरूले धेरै राम्रो पुरुषार्थ गर्छन्। बाँकी घरबार त सम्हाल्नु नै छ। सुरुमा यिनीहरूको १४ वर्षको भट्ठी चल्यो। कपडा धुँदा-धुँदै कति राम्रो गोरा बने। कोही टुटे पनि, कोही मैलाको मैला नै रहे। आजकल त ७ दिन पनि मुस्किलले बस्छन्। पहिले त पूरा भट्ठी थियो। भट्ठी न हुने हो भने तिमी तयार कसरी हुन्थ्यौ? इट्टा भट्ठीमा पाक्छ नि। फेरि केही काँचै रहन्छन्, केही टुट्छन्। यहाँ पनि यस्तै छन्– धेरै कपडा फाट्छन्, श्रीमत्तमा नचलेपछि साफ हुँदैन। अब आत्माहरूको परमपिताको साथमा सम्बन्ध जोडिन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ– म त सदा पावन छु। मलाई याद गरिरह्यौ भने तिमी पावन बन्छौ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै यो अभ्यास गर। जो राम्रो बच्चा छन् उनीहरू त झट्ट अभ्यासमा लाग्छन्। खुशीमा रहन्छन्। रातमा जागेर आफू आत्मालाई धुन्छन्। सम्झन्छन्– पवित्र बनें भने कपडा पनि पवित्र मिल्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– निद्रालाई जित्नेवाला बन। बाबालाई याद गर्यौ भने आत्मा पवित्र हुन्छ। अमृतबेलाको समय राम्रो छ। त्यसै समयमा याद गर्ने राय दिनुहुन्छ। निद्रा आयो भने आँखामा तेल लगाइदेऊ। मतलब पुरुषार्थ गर। श्रीमत मिल्छ– याद गर। मायाको तुफान आए पनि तिमीले बाबालाई याद गर। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) श्रीमतमा पूरा नष्टोमोहा बन्नु छ। परहेज र युक्ति सँग चल्नु छ। रजिस्टर खराब हुन दिनु छैन।

२) निद्रालाई जित्नेवाला बनेर अमृतबेला विशेष आत्मालाई सफा बनाउनको लागि बाबाको यादमा रहनु छ। ज्ञान योगले आत्मालाई पावन बनाउनु छ।

वरदानः– सदा साक्षी स्थितिमा स्थित रहेर निर्लेप अवस्थाको अनुभव गर्ने सहजयोगी भव जो देहको सम्बन्ध र देहबाट साक्षी अर्थात् न्यारा छन्, उनीहरू यस पुरानो दुनियाँबाट पनि साक्षी हुन्छन्। उनीहरू सम्पर्कमा आउँदा, देख्दा पनि सदा न्यारा र प्यारा रहन्छन्। यो स्टेजले नै सहजयोगीको अनुभव गराउँछ। यसैलाई भनिन्छ साथमा रहँदा पनि निर्लेप। आत्मा निर्लेप होइन आत्म अभिमानी स्टेज निर्लेप अर्थात् मायाको लेप र आकर्ष भन्दा पर। यस अवस्थामा रहनेहरू मायाको आक्रमणबाट बच्छन्।

स्लोगनः– शुभ भावना र शुभ कामनाद्वारा सूक्ष्म सेवा गर्नेवाला नै महान् आत्मा हो।